

Marion van de Coolwijk

M Z Z L meiden

De Fontein

*Voor mijn lieve ouders; hun liefde, respect en grenzeloze
vertrouwen maakten van mijn zus en mij echte
MZZLmeiden.*

www.defonteinmeidenboeken.nl
www.mzzlmeiden.nl

Veertiende druk, 2010

© 2005 Marion van de Coolwijk
Voor deze uitgave:
© 2007 Uitgeverij De Fontein, Baarn
Omslagafbeelding: Peter van Duuren
Omslagontwerp: Edd, Amsterdam
Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3108 0
NUR 284

Joan van den Meulendijck

‘Mam, ik ben thuis!’ Joan smeed haar tas in de hoek van de gang en trok haar leren jack uit. De deur achter haar viel met een klap in het slot. ‘Mam?’

Het bleef stil in huis. Joan haalde haar schouders op en liep door de lange zwartmarmere hal naar de keuken. ‘Dan niet!’

Haar gezicht klaarde op toen ze het vrolijke getrippel van Candy hoorde. Enthousiast sprong de kleine Maltezer tegen haar op en maakte kleine sprongetjes op zijn achterpoten.

‘Hé, snoepie!’ Joan tilde het hondje op en begroef haar gezicht in de zachte, witte vacht. ‘Wat ruik je weer lekker,’ mompelde ze. ‘Heeft Hilke je in bad gedaan?’

Met Candy in haar armen liep ze de keuken in. Ze rukte de linkerdeur van de dubbele Amerikaanse koelkast open en trok er een fles cola-light uit. Ze zette Candy op het aanrecht, draaide de dop van de fles en zette de flesopening aan haar mond. Het doorzichtige plastic van de hals werd rood van haar lippenstift en met gulzige teugen liet ze de cola door haar keel stromen.

Fietsen maakte haar dorstig. Vooral als het buiten zulk broeierig weer was. Joan voelde de zweetdruppels over haar

rug naar beneden lopen. Ze verdwenen één voor één in haar strakke Rino-jeans die ze afgelopen weekend in Parijs had gekocht.

Haar vader moest met zijn privé-jet voor zaken naar de Franse hoofdstad en mam en zij mochten mee om te shoppen. Joan had genoten.

Normaal gesproken brachten zij en haar ouders nooit zoveel tijd samen door. Haar vader was vaak weg voor zaken en haar moeder had een druk sociaal leven, maar afgelopen weekend was te gek geweest samen. Ze hadden onwijs gave kleren gekocht en 's avonds met zijn drietjes in een of ander trendy café in de buurt van de Eiffeltoren gegeten. Ze had verteld over haar klas, haar vriendinnen, haar leraren en ze hadden samen gelachen om de verhalen van haar vader. Op die momenten vond Joan het heerlijk dat ze enig kind was van rijke ouders. Wie vliegt er in een weekendje naar Parijs op en neer om te shoppen en krijgt alle aandacht van zijn ouders?

Haar klasgenootjes waren stinkend jaloers geweest toen ze vanmorgen verslag had gedaan van haar blitse weekend. Je had die ogen van Danny moeten zien! Joan voelde haar bloed sneller stromen. Danny!

Wat een ongelooflijk stuk onbenul was dat, zeg! Ze had hem de afgelopen dagen toch duidelijk laten merken dat ze in hem was geïnteresseerd? Hij was de nieuweling in de klas. Net verhuisd en helemaal alleen in een vreemde omgeving. Ze had hem vanmiddag na school uitgenodigd voor haar verjaardagsfeestje, volgende week. Een gebaar van goede wil, zeg maar. Veel jongens zouden jaloers zijn op zo'n aanbod. Maar Danny had haar aanbod afgeslagen.

‘Geen tijd!’ had hij gezegd.

‘Maar iedereen komt!’

‘Ik kan echt niet, Joan. Ik heb die dag al iets.’

‘Iets belangrijkers dan mijn verjaardag?’

‘Ja, veel belangrijker.’

Ze had hem nieuwsgierig aangekeken, maar er was geen uitleg gekomen. Een paar kinderen uit haar klas die in de buurt waren blijven staan, begonnen te mompelen. Joan had natuurlijk net gedaan alsof de afwijzing van Danny haar niet echt interesseerde, maar vanbinnen kookte ze. Hoe durfde hij haar, Joan van de Meulendijck, iets te weigeren? Ze zou hem nog weleens een lesje leren het komende jaar!

Joan bonkte boos met haar vuist op de nog openstaande koelkastdeur en voelde tegelijkertijd iets kraken. In haar ooghoek zag ze de afgescheurde nagel aan haar vinger bungelen. ‘Shit,’ siste ze. ‘Ook dat nog!’

Ze zette de lege colafles neer, deed de dop er weer op en trok het laatste stukje nagel van haar vinger. Een druppeltje bloed kleurde haar vinger rood.

Joan gooide de nagel in de prullenbak en trapte de koelkastdeur dicht. Met Candy in haar armen liep ze naar haar kamer, een suite aan de zijkant van het huis. De deur van haar kamer stond open.

Joan schopte haar pumps uit en liep over het zachte paarskleurige tapijt naar de glazen pui die op een kier stond. Het was warm in haar kamer. Ze schoof de glazen puideur verder open en met een druk op de knop liet ze het zonnescherm aan de buitenkant zakken.

Ze aaide Candy. ‘Nog een week, dan ben ik eindelijk zeshien. *Goodbye* fiets, *hello* brommer!’ Ze streek het warrige haar van Candy’s kop opzij, zodat er twee bruine ogen zichtbaar werden. ‘Pff, ik kan bijna niet wachten, Can. Vanaf volgende week hoef ik nooit meer te fietsen, hoe vind je dat?’

Twee bruine ogen keken haar aan.

‘Geen gezweet en geen coupe-windhoos meer als ik op school aankom,’ vervolgde ze. ‘Sporten is leuk, maar dan in de juiste outfit en in de sportschool... niet ’s morgens vroeg door weer en wind in je goede kleding.’

Candy schudde haar kop en Joan duwde haar nog dich-

ter tegen zich aan. ‘Wij begrijpen elkaar, hè, klein mormeltje? Jij wilt er ook op en top uitzien, net als ik!’

Ze strekte haar armen en bekeek haar hond van enige afstand. Het diertje bleef gewillig in haar handen hangen, verticaal, met haar ietwat roze buikje gestrekt voor haar gezicht.

‘Houden honden eigenlijk van make-up?’ Joan tilde Candy boven haar hoofd en draaide langzaam om haar as. ‘Hé, schatje... houd jij van lippenstift? Nee? Mascara dan? Maakt je grote ogen nog groter, hoor! Moet je zeker eens proberen.’

Ze legde Candy over haar linkerschouder en bleef voor de spiegel van haar kaptafel staan. Met een behendige beweging wreef ze de iets uitgelopen mascara van haar ooglid.

‘Fietsen is funest voor je make-up, weet je!’ ging ze verder. ‘Ik heb iedere ochtend op school minstens een kwartier nodig om de boel weer een beetje in orde te maken.’ In de spiegel keek ze naar Candy. ‘Denk je dat ik overdrijf? Nee, natuurlijk niet! Wist je dat ik op het laatste schoolfeest ben uitgeroepen tot de ‘lekkerste *schoolchick*’? Dat word je echt niet als je iedere ochtend met doorgelopen make-up de klas in stapt, hoor!’

Candy knipperde met haar ogen en gaapte.

‘Oké, ik draaf weer door. Neem me niet kwalijk, freule perfect!’ Ze kroelde over de hondenkop. ‘Ik ben gewoon blij dat ik volgende week een brommer krijg... Nou ja, ik ga er vanuit dat ik een brommer krijg. Die folders die ik op paps bureau heb gelegd, moet hij toch gezien hebben. Wat denk jij?’

Joan glimlachte. Haar vader, de grote, sterke en strenge zakenman, smolt als zij hem iets vroeg. Ze vond het nog steeds een wonder hoe haar vader binnen een paar seconden totaal kon veranderen van een keiharde zakenman in een lieve knuffelbeer.

‘En mam weet ook hoe vervelend fietsen is!’ probeerde Joan zichzelf nog verder te overtuigen. ‘Ze heeft zelf een auto met chauffeur, dus zij zal er zeker niet op tegen zijn, toch? Ga ik ter compensatie gewoon een keertje vaker in de week naar fitness.’

Ze draaide zich om en liep naar haar bed. Ze liet zich languit op haar dekbed vallen en zette Candy op haar buik. ‘Help jij mee een plan voor mijn feestje te maken? Het moet een klapper worden. Ik twijfel tussen een disco met dj of het afhuren van een pretpark. Paps heeft gezegd dat ik werkelijk alles mocht bedenken voor mijn feestje. Wat vind jij?’

Candy likte aan haar poot en leek niet geïnteresseerd in Joans feestje.

Zwijgend streelde Joan de witte vacht. De stilte bekleemde haar. ‘Ik zal het weer alleen moeten regelen,’ fluisterde ze. Haar gezicht betrok. ‘Jij kunt er ook niets aan doen,’ fluisterde ze. ‘Jij bent een hond. Honden regelen geen feestjes. Eens even denken... laat ik beginnen met wie ik eigenlijk uitnodig.’

Joan had van jongs af aan een simpel, maar doeltreffend principe aangehouden: als je ouders er toch nooit zijn, kon je ze maar beter niet nodig hebben. Joan regelde de dingen zelf, zonder hulp van wie dan ook. En niemand, behalve Candy, mocht weten wat er werkelijk in haar omging. Ook op school had deze houding haar gebracht tot wat ze nu was: een favoriet, die kreeg wie en wat ze wilde.

Joan hoorde het geluid van een grasmaaimachine. Ze duwde Candy van zich af en liep naar het raam. Peet, de tuinman, reed op de grasmaaimachine rond en zwaaide naar haar. Behendig keerde hij de machine en begon aan een nieuwe strook gras. Joan richtte haar ogen op zijn rug. Ze glimlachte. Peet was vijfenzestig jaar, hij had een kalend, grijs koppie en een mank been. Niet echt de definitie van een lekker ding. Hij had haar vader kunnen zijn. Geen rijke vader, maar hij was er wel iedere dag.

In gedachten verzonken liep Joan terug naar haar bureau. Ze had jarenlang gedroomd van haar echte vader. Hoe hij eruit zou zien, hoe hij zou heten, waar hij was. Toen ze nog heel jong was, had ze van haar ouders gehoord dat ze geadopteerd was. Haar biologische moeder was gestorven en van haar echte vader was nooit iets bekend geweest. Joan was door het rijke echtpaar Van de Meulendijck geadopteerd toen ze anderhalf jaar was.

Joan haalde een klein medaillon uit haar bovenste bureaulade en klapte het open. De zwartwitfoto in het medaillon was vergeeld. Joan staarde naar het vrouwengezicht dat haar aankeek. Dit was haar echte moeder. Tenminste, dat hadden haar ouders haar verteld. Joan had al honderduizend keer naar deze foto gestaard en iedere keer was het effect hetzelfde: niets. Ze voelde niets bij het zien van deze vreemde vrouw. Wat wist ze nu eigenlijk van haar? Ze was dood. Een ongeluk, hadden ze gezegd.

Volgens de officiële geboortepapieren was er geen vader. Joan had dat altijd een vreemde opmerking gevonden. Er was toch altijd een vader? Biologisch gezien dan. Je kreeg geen kind zonder de hulp van een man. Waar was die man? Wie was die man? Hoe oud was hij eigenlijk? Zo oud als Peet? Of was hij jonger, zo iets als haar leraar geschiedenis? Dat was een toffe peer. Als dat eens haar vader was...

‘Hallo! Iemand thuis?’

Joan schrok op uit haar gedachten. Ze herkende de stem van Hilke. ‘Ik ben hier, Hilke! In mijn kamer!’

Een oudere vrouw kwam haar kamer in gelopen. Ze had donkerblond, opgestoken haar en haar gevulde lichaam werd gecamoufleerd door een zwarte broek en trui. Ze gaf Joan een knipoog. ‘Zo, jongedame. Je was dus al thuis. Eh... je moeder belde of ik even langs wilde gaan om je op te vangen. Kopje thee zetten, ach je weet wel. Ze dacht niet dat ze het zou redden vanmiddag en...’

‘Ja, ja,’ mompelde Joan. ‘Zeg nu maar gewoon dat je van mijn moeder moest kijken of ik überhaupt wel thuis was gekomen.’ Ze legde het medaillon terug en sloot de bureaulade. ‘Als ze me zo graag wil controleren, waarom doet ze dat dan niet zelf?’

Hilke greep haar arm vast. ‘Luister, lieverd. Je moeder heeft het druk.’

‘Druk? Druk? Waarmee dan?’ riep Joan. Haar stem sloeg over. ‘Druk met shoppen, zul je bedoelen. Haar creditcard is zo langzamerhand belangrijker dan haar eigen dochter.’ Ze boog haar hoofd. ‘Alhoewel...’ Haar ogen prikten. ‘Ik ben niet eens haar eigen dochter. Zelfs mij heeft ze gekocht met haar creditcard.’

‘Doe niet zo dramatisch, zeg!’ reageerde Hilke nuchter. ‘Je weet best dat dat niet waar is. Jouw ouders zijn stapelgek op je en dat weet je, dame!’

Joan ging met haar rug naar Hilke staan. ‘Het is toch zo?’ mompelde ze. ‘Mijn eigen moeder is dood en van een vader is niets bekend. Lekkere familie heb ik.’

Hilke kwam achter haar staan en legde haar hand op Joans schouder. ‘Jij hebt een heel fijne familie. Meneer en mevrouw Van den Meulendijck houden ontzettend veel van je en allebei je opa’s en oma’s zijn geweldige mensen. Je hebt ooms, tantes, neven en nichten... Jij bent nu een Van den Meulendijck! Dit is je thuis, dit is je familie!’

Joan zweeg. Tegen zoveel onlogische logica kon ze niet op. Ze wist wel dat Hilke gelijk had, maar waarom voelde dat niet zo? Haar hele leven ontbrak het haar aan niets. Haar adoptiefouders gaven haar alles wat haar hartje begeerde. Liefde, aandacht, spullen... Maar Joan bleef ergens diep vanbinnen een leegte voelen. Alsof ze iets miste... iemand... iets... Het voelde als kwijtraken... kwijt zijn. Maar wat was ze kwijt? Soms, als ze niet kon slapen, spookten er steeds dezelfde beelden door haar hoofd. Kinderen die huilden, kleine kinderen. Lange, donkere gangen waar geen eind aan kwam.

Hilke kwam voor haar staan. ‘Ik ken jou langer dan vandaag. Vertel! Wat is er aan de hand?’

Joan ontweek haar blik. ‘Niets!’

‘O jawel! Ik ga niet eerder weg, voordat ik het weet.’

‘Kun je lang wachten.’

‘Ik heb de tijd.’

Joan rukte zich los. Het voelde alsof er vanbinnen iets ontplofte. Waar bemoeide dat mens zich mee? ‘Je moet niet denken dat jij ook nog eens moedertje kunt spelen over mij, hoor! Moeders genoeg! Je bent gewoon de huishoudster hier. Je doet de boodschappen, maakt het huis schoon en speelt waakhond over mij. Haal je absoluut niets in je hoofd, zeg! Ik bepaal zelf wel wat ik wel of niet denk.’

Hilkes ogen schoten vuur. ‘Je hebt gelijk,’ zei ze zacht. ‘Je hebt mij niet nodig. Je kunt het allemaal best zelf. Dat probeer je je hele leven toch al te bewijzen? Dat je niemand nodig hebt? Succes ermee, ik heb het inderdaad druk genoeg. Dag Joan!’ Ze draaide zich om en liep de kamer uit. De deur viel met een klap dicht.

‘Ga maar weer weg!’ riep Joan met overslaande stem. ‘Iedereen gaat hier altijd maar weg!’ Ze pakte de afstandsbediening op van haar bureau en richtte die op haar cd-speler. Keiharde rockmuziek schalde door haar kamer. ‘Ik heb niemand nodig!’ schreeuwde ze dwars door het geluid heen. ‘Horen jullie mij? Ik red het best in mijn eentje!’

Ze liet zich op haar bed ploffen en met haar armen om Candy heen geslagen, staaarde ze naar het plafond. De zware basklanken lieten haar lichaam trillen. Het gaf haar een goed gevoel. Met gesloten ogen luisterde ze naar de rauwe stem van de leadzanger.

Joan was een grote fan van The Jeans, een Engelse rockgroep die al jaren succesvol was. Vooral de leadzanger, luis-terend naar de naam Parrot, was haar grote idool. De muren van haar kamer hingen vol met posters van hem en de andere bandleden.

In de muziekbladen had ze gelezen dat The Jeans van plan waren tijdens hun concerttoer Nederland aan te doen. De kaartverkoop begon volgende week zaterdag. Misschien dat haar vader iets kon regelen?

In de verte hoorde zij de stofzuiger razen. Hilke bleef dus in de buurt van haar kamer. Nou, Hilke moest niet denken dat de lucht alweer geklaard was. Ze zou voorlopig niet haar kamer uit komen.

Haar mobiel ging. Joan haalde een ultramodern mobiel-tje uit haar zak en klapte het open. Ze las de naam op het scherm: TESSA.

Heel even aarzelde Joan. Had ze zin in geklets met haar vriendin? Ze hadden elkaar de hele dag op school al gesproken. Na dat gedoe vanmiddag in de hal met Danny had ze geen zin in gefilosofeer over jongens.

Toen zette ze de muziek zachter en nam op. ‘Hé, Tessa! Al thuis?’ Haar stem klonk geforceerd vrolijk. ‘Wat zeg je? Dat meen je niet...’ Joan kon haar oren niet geloven. ‘Zei hij dat? Wanneer?’

Aan de andere kant van de lijn werd druk gepraat. Het gezicht van Joan veranderde elke minuut van uitdrukking.

‘Echt waar?’ (verbaasd)

‘En wat zei jij toen?’ (nieuwsgierig)

‘Hoe komt-ie daar nu bij?’ (gepikeerd)

‘Die Danny is brutaal!’ (boos)

Joan stond op en liep naar haar kaptafel. Ze pakte een nagelvijl van haar kaptafel en bekeek haar afgescheurde nagel. Ze hield de telefoon tussen haar schouder en oor geklemd en begon verwoed te vijlen. ‘En nu denkt die gozer zeker dat ik hem alsnog uitnodig voor mijn feestje!’

Joan hijgde van boosheid. Ze plofte op de kruk die voor haar kaptafel stond. ‘Nou dat kan-ie mooi vergeten. Hij komt er bij mij niet meer in! Een beetje achter mijn rug om mijn vriendin versieren en zeggen dat hij iets belangrijkers heeft dan mijn verjaardag.’

Ze luisterde weer naar Tessa en haar ademhaling werd rustiger. ‘Oké, oké, jij je zin. Maar alleen omdat jij hem leuk vindt en je mijn beste vriendin bent. Ik snap niet wat je in dat figuur ziet!’

Joan legde haar vijl weg. ‘Ik heb nog geen flauw idee wat ik ga doen met mijn verjaardag. Misschien doe ik wel niets. Lekker makkelijk. Is het probleem Danny ook meteen opgelost. Gaat-ie maar met je naar de film of zo.’

Joan keek verbaasd. ‘Wat? Heeft hij vrijkaartjes voor de première van *Shoot*, die nieuwe actiefilm? Dus daarom kan hij niet op mijn feestje komen. Hij wil daar met jou heen.’

In eerste instantie voelde Joan zich beledigd, maar toen schoot het door haar heen dat Tessa wel loyaal was geweest. Ze had de uitnodiging van Danny om mee te gaan naar de première van de film *Shoot* afgeslagen, omdat zij die dag haar verjaardagsfeestje vierde.

Joan pakte haar vijltje weer op. ‘Zeg maar tegen Danny dat-ie met je mee mag komen. Maar dan wil ik wel een gigantisch duur cadeau. Zeg dat maar tegen hem.’ Ze begon te lachen. ‘Ik verwacht minstens een grote bos rozen, een megaduur luchtje of...’

Ze hield op met praten. Haar gezicht betrok. ‘Hoezo overdreven? Ik word zestien, hoor!’

De stem van Tessa schetterde door de telefoon en was op meters afstand te horen. ‘*Jij met je duur! Act like a human being! Geld is niet alles.*’

Joan hield de telefoon op grote afstand van haar oor en brulde: ‘Je hoeft niet zo te schreeuwen, hoor! Ik ben niet doof!’

De stem aan de andere kant van de lijn zweeg. Joan drukte de telefoon weer aan haar oor. ‘Het is dat je mijn beste vriendin bent...’ Ze liet haar schouders zakken en glimlachte. ‘Je hebt gelijk, Tes. Maar zo ben ik nou eenmaal. Sorry! Geërfd van mijn ou...’ Ze hield abrupt op met praten. ‘O nee, niet geërfd, maar aangeleerd!’ Haar stem sloeg over en

ze voelde haar ogen prikken. Het waren haar ouders niet! Ze had niets geërfd, alleen maar gekregen. Al die rijkdom, al haar kleren, haar kamer, het huis waarin ze woonde... ze had het allemaal gewoon gekregen. Niets had ze ervoor hoeven doen, helemaal niets! Ze was niet meer of minder dan een ordinaire profiteur! Wat had ze zelf eigenlijk ooit gepresteerd? Tessa had gelijk. Het was tijd om dingen te gaan veranderen. Maar wat? En hoe?

Joan werd opgeschrikt door Tessa's stem.

'Is er wat?'

Joan schudde haar hoofd. 'Eh... nee, het gaat wel. Voel me gewoon een beetje depri! Hormonen, weet je wel. Is van de week weer over. Maak je niet druk om mij, dat doet niemand!'

'Geintje, toch?'

'Misschien.'

'Hoezo?'

'k Voel me klote!'

'Hé, wat heb jij opeens? Waar is mijn brutale, goedgebekte vriendin Joan gebleven?'

'Gewoon... hier, aan de lijn met jou.'

'Wat is er?'

'Geen idee. Er spookt van alles door mijn hoofd.'

'Vertel...'

'Nee, laat maar!'

'Sure?'

'Ja.'

'Zal ik langskomen?'

'Hoeft niet per se.'

'Lekker enthousiast ben jij, zeg.'

'Sorry, ik heb even geen behoefte aan goedbedoelde bezorgdheid.'

'O, nou, ik snap het al! Zoek het dan lekker zelf uit!'

'Maar...'

Joan hoorde dat de verbinding verbroken werd. Met de

telefoon nog in haar hand, staarde ze in de spiegel recht tegenover haar. Onbeweeglijk bleef ze zo enige seconden zitten. Het geluid van de grasmaaimachine kwam dichterbij en verdween toen weer in de verte.

Ze kon niet meer helder denken. Beelden flitsten razendsnel en ongrijpbaar door haar hoofd. Het leek wel of ze in een achtbaan zat en geen controle meer had over haar lichaam en geest.

Gebroken nagel...

Verjaardag...

Brommer...

Huilende kinderen...

Mama...

Joan greep haar kaptafel vast en keek zichzelf recht in de ogen. 'Wie ben jij?' vroeg ze zacht aan haar spiegelbeeld. 'Wie is Joan van den Meulendijck?'

Ze verbaasde zich over haar heftige gevoelens. Al die jaren had ze zich geen seconde druk gemaakt over haar verleden. Ja, ze had weleens wat artikeltjes gelezen over ontspoorde tieners die hoorden dat ze geadopteerd waren en op zoek gingen naar hun biologische familie. Ze had dat allemaal onzin gevonden. Zij had het toch goed? Haar ouders waren lief voor haar en gaven haar alles wat haar hartje begeerde. Ze had het niet beter kunnen treffen.

Maar waarom voelde ze zich de laatste tijd dan zo kloete? Haar verjaardag volgende week kwam als een groot, donker monster op haar af. Jarig zijn was toch leuk?

Wat was er met haar aan de hand? Ze was kribbig, snauwde tegen iedereen, reageerde impulsief en heftig... waar was de oude, gezellige en altijd onbezorgde Joan?

Minutenlang staarde Joan voor zich uit. Haar hoofd voelde als een leeg, hol vat en haar lichaam was verstijfd.

'Post!'

De stem van Hilke sneed als een mes door haar overpeinzingen. Joan greep haar hoofd beet en trok haar schou-

ders op, alsof ze werd aangevallen door een eskadron vliegtuigen.

Hilke schrok. ‘Wat is er met jou?’

Joan draaide zich om. Haar lijkkleke gezicht stak fel af tegen de doorgelopen zwarte mascara die strepen over haar wangen trok.

‘Och, kindje!’

Hilke vloog met gespreide armen op Joan af en omarmde haar. ‘Heb je gehuild? Voel je je wel goed? Wat is er?’

Joan worstelde zich los uit de wurgende greep van Hilke. ‘Ja, nee en gaat je niets aan,’ antwoordde ze op de drie vragen. ‘Laat me maar even met rust.’

Hilke legde de crèmekleurige envelop op de kaptafel en veegde een zwarte streep van Joans wang. ‘Kan ik iets doen?’

‘Nee, dank je.’

‘Moet ik je moeder bellen?’

Joan schrok. ‘Nee, natuurlijk niet! Ik heb gewoon wat buikpijn. Ik eh... moet ongesteld worden.’ Ze keek Hilke onderzoekend aan. Werkte die smoes? Ze had helemaal geen zin in overbezorgd gedoe van wie dan ook.

Hilke knikte. ‘O, is dat het! Nou, daar had ik vroeger ook last van, hoor. Gelukkig heb ik de overgang al achter de rug, dus die perikelen heb ik niet meer. Als je eens wist hoe ziek ik soms was. Ik weet nog een keer toen...’

Joan onderbrak haar. ‘Andere keer graag, Hilke! Ik wil nu even rusten.’

‘Ja, ja, natuurlijk,’ stamelde Hilke. ‘Ik breng zo een lekker warm kopje thee. Mijn moeder zei altijd dat warme thee...’

‘Is goed, Hilke,’ zei Joan snel. ‘Doe dat!’ Ze duwde Hilke zacht haar kamer uit en sloot de deur. Met haar rug tegen de gesloten deur geleund, haalde Joan diep adem. Wat kon dat mens praten! Daar had ze nu dus even helemaal geen zin in.

Haar ogen vielen op de envelop die Hilke op haar kap-

tafel had gelegd. Nieuwsgierig pakte ze de envelop op en bekeek hem van alle kanten. Het was een aangetekende brief. Ze zag het speciale zegel in de linkerbovenhoek. Hilke had vast voor haar getekend, anders had de postbode de brief nooit afgegeven.

De envelop zag er chic uit. Er waren letters in het papier gestanst en aan de linkerkant van de envelop was een smalle, gouden draad verwerkt.

Joan las de naam van de afzender. VAN BERCKENHORST EN ZELDENRIJCK NOTARISSEN BV. Verbaasd draaide ze de envelop om. De brief was echt aan haar gericht. MEJ. J. VAN DEN MEULENDIJK stond er in sierlijke handschriftletters op de voorkant geschreven.

Joan trok haar wenkbrauwen op. Wat moest een deftige notaris van haar? Een onbestemd gevoel be kroop haar.